

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 1. Nicolai Clemangii epistola de concordia Ecclesiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

HISTORIÆ
ECCLESIASTICÆ
LIBER XCIX.

BONIFACIUS IX, DEIN INNOCENT. VII,
TUM GREGORIUS XII SUMMI
PONTIFICES.

WENCESLAUS, DEINDE RUPERTUS OC-
CIDENTIS, MANUEL PALÆOLOGUS
ORIENTIS IMPERATORES.

§. I.

*Nicolai Clemangii epistola de concor-
dia Ecclesiæ.*

Parisina Universitas ad renovandam Ec-
clesiæ concordiam semper intenta Sæcul. XIV.
A. C. 1394.
Regem, ac patruos ejus, ut eandem
urgerent, magnopere stimulabat; præser- J. Juven.
p. 104.
tim post inducias an. 1394 inter Franciam,
Angliamque ad quadriennium factas. Hist. Univ.
to. 4. p. 585.
Eodem tempore Parisios venit Cardina-

Hh 3

lis

Sæcul. XIV
A. C. 1394.

lis Petrus Lunius per prætextam causam concordiae, sed re ipsa, ut eam clanculum impediret. Colludebat cum Biturigum Duce Clementis defensore studiosissimo, qui ei denegabat nihil, seu ille beneficia clientibus conferri suis, seu decimas imponi Clero cupiebat. Non ideo cedebat Universitas fulta per Burgundiae Ducem ad concordiam probe affectum.

Nicolai Clemangii libellus de concordia, quem in forma epistolæ ad Regem componere iussus fuerat, pridie Pentecostes 6 Junii an. 1394 in Universitatis conventu generali apud Cistercienses habito lectus, probatus, ac Regi traditus est trigesimo ejusdem mensis. Summam illius vide! *Auguste Rex!* tuo jussu ad quærendas pacis ecclesiasticæ vias brevissimas per Procuratores congregati tres invenimus modos præ reliquis idoneos, cessionem, compromissum, & concilium. Cessio est amborum se Papas dicentium plena, & absoluta abdicatio totius juris, quod ad pontificatum habent, vel habere se contendunt: seu hæc fiat coram convocatis duobus collegiis Cardinalium: seu Papa uterque suo Collegio præsentem, aut aliter eam faciat. Et declarata hac cessione duo Collegia unum eligerent Papam.

Hanc viam, Rex, cæteris præferimus ut expeditissimam, aptissimamque finiendo schismati. Est facillima ad evitan-
das

p. 687.
Spicil. to 6.
p. 81.

das molestias, sumptus, ac reliquas difficultates. Est tutissima ad placandam conscientiam omnium Christianorum alterutri Papæ adhærentium. Est demum habilissima ad removendam offensionem, conservandumque honorem Principum, ac regionum alterutri parti studentium. Ipsi duo æmuli, ut existimationi suæ consulant, debent hanc inire viam, ne diligentior rei consideratio si fiat, alteri, vel utrique vertat in dedecus. Debent perpendere tristissimam dispersionem Christiani gregis, cujus pastores se nominant, ac de quo terribilem Deo rationem reddent. Denique hæc actio gloriam eis apud posteros immortalē pariet.

Sæcul. XIV.
A. C. 1394.

Altera via est concilium paucorum, seu compromissum: si nempe duo æmuli arbitros illustres sumerent, suæque controversiæ decidendæ facultatem eis plenam darent. Sic evitaretur difficultas concilii generalis; ac præveniretur calliditas illorum, qui ajunt Clementem suum jus periculo commissurum; quia partis adversæ fautores, nempe Itali Episcopi majorem conficerent numerum. Hanc per viam res citius absolveretur: quia, qui fugere illam vellet, se redderet suspectum de agnita causæ suæ injustitia. Nec dicat aliquis Papam nulli posse homini se submittere: de suo agendi modo rationem reddere solus non tenetur Deus.

Spic. p. 86.

Sæcul. XIV.
A. C. 1394.

Via tertia est concilium generale, quod secundum formam Juris deberet solis ex Præsulibus constare: sed cum hodie nostrum dedecus multi sint rudes, multi studio partium teneantur, possent illis adungi numero pares Theologiæ, ac Juris Doctores ex inclytis ambarum partium Universitatibus, aut etiam Procuratores Collegiorum cathedralium, præcipuorumque Ordinum religiosorum. Demonstrat postea concilium fore utile non solum extinguendo schismati, verum etiam instaurandæ disciplinæ. Tum addit: Ut rem dicamus ingenue: si alter æmulum has tres vias pertinaciter respuat, nec aliam satis idoneam proponat, censendus est schismaticus obstinatus, ideoque hæreticus. Non pastor Christiani gregis, sed deceptor est, ac tyrannus: non ei præstari obedientia, non concedi regimen, vel usus patrimonii Ecclesiæ, sed tanquam lupus periculosus procul a grege abigi debet, ac severissimis schismaticorum poenis affici; quia non angitur ex dispersione, jacturaque gregis, nec aliud quidquam cogitat, quam indulgere aviditati suæ infatiabili.

p. 95.

Vide, quibus author coloribus depingat tristem Ecclesiæ statum ex schismate! Incidit in servitutem, inopiam, & contemptum direptioni obnoxia. Ad præfecturas sacras evehuntur indigni, corrupti

ruptique homines, quos nulla æquitas, honestas nulla tangit explendis tantum infanis cupiditatibus suis intentos. Spoliant Ecclesias, & cœnobia: sacra & profana omnia susque deque habent, dummodo pecuniam inde auferant: Ecclesiæ Ministros pauperes intolerandis premunt exactionibus; & has faciunt per homines inhumanos, qui parcunt nemini, nec vitæ subsidia relinquunt: Sacerdotes passim cernimus mendicantes, & ad vilissima compulsos servitia. Multis in locis venduntur Sanctorum reliquiæ, cruces, calices, sacraque vasa omnia, dummodo aurea sint, vel argentea: templa corrue-
re videmus.

Mercatus sacrilegus ita dominatur in Ecclesia, ut illi poene omnia subjecta sint. Gratias sine pecunia pauci, & ii ægerri-
me impetrant: nummatus potest dormire placide: non est, quod metuat. Sacrorum nundinatio vel pravissimis, sed opulentis beneficia fructuosa, præsertim paroecias tribuit: spernit pauperes quantumvis eruditos: immo quo doctiores sunt Clerici, eo magis hos odit, quod ipsam damnent liberius, nec adhibeant ad obtinenda beneficia. Quod plus dolendum: venduntur ipsa Sacramenta, maxime sacerdotium, & solutio a noxis: sic ad dignitates ecclesiasticas promoventur imperitissimi, abjectissimique homines.

Hh 5

Quid

Sæcul. XIV.
A. C. 1394.

Sæcul. XIV.
A. C. 1394.

Quid dicamus de re Divina ubique imminuta, multisque in locis prorsus omiffa? quid de moribus, virtutibusque veteris Ecclesiæ ita oblivioni datis, ut Patres, si redirent, vix credere possent, hanc esse eandem Ecclesiam, quam olim gubernarint? Denique hoc infaustum schisma sanctam religionem nostram exponit ludibrio Ægyptiorum, cæterorumque a Christiana fide alienorum amplissimam nobis insultandi occasionem nactos se putantium: hoc schisma confidentiam affert hæreticis, qui efferre capita impune, ac errores suos disseminare saltem clanculum incipiunt, ita ut fides cunctis ex partibus impugnetur.

Labour.
p. 267.

Id. ibid.

Rex lectam coram se hanc epistolam, quam boni consulere videbatur, commo-
dius examinandam Gallice reddi voluit: nam Latine scripta erat ex more Universitatis. Oratoribus præstituit diem, qua responsum acciperent. Sed interim Cardinalis Lunius ita mutavit Aulæ animos, ut illa die Cancellarius Arnaldus Corbejenfis Oratoribus Universitatis diceret: Rex hac de re nihil audire vult amplius. Præcipit omnino, ut inde absistatis, nec ullas recipiatis litteras hac de materia, quas sibi non afferatis claufas. Universitas, cum propositum urfisset frustra, lectiones, concionesque sacras, ac reliqua instituti sui exercitia omisit, donec obtinuit æquum. In

Interim 5 Jul. 1394 Coloniensis Uni-
 versitas Parisinæ scripsit, magnopere lau-
 dans schismatis extinguendi studium, quo
 hæc arderet, & conatus, quos ideo apud
 Regem caperet. Addebatur in epistola:
 Nos haud dubitamus de bono jure Papæ
 Bonifacii: & vos quidem sentire aliter
 scimus: attamen, si ecclesiasticæ pacis ef-
 ficiendæ modum aliquem bonum vobis
 inspiraverit Deus, illum nobis declaretis,
 precamur. Respondens Universitas Pa-
 risina probat optimam Coloniensis men-
 tem; suadebat vero, ut a Bonifacio ad
 Clementem transfiret.

Rex suæ Universitatis epistolam ad se
 scriptam misit Clementi: quem ipsa dein
 per litteras oravit, ut eam, & proposi-
 tas ibi tres ad concordiam vias respice-
 ret. Querebatur graviter de Cardinali
 Lunio, quem tamen haud nominabat.
 Is primum, ajebat illa, nostrum Regis al-
 loquium impedire tentavit; sed frustra.
 Tum curavit, ut silentium nobis perpe-
 tuum imponeretur: at recusatum est.
 Justitiam a Clemente poscebat Universi-
 tas, & concordia conciliandæ studium.
 Adjungebat: Eo malorum ventum est, ut
 multi voce maxima dicant: Quid ni da-
 ri queant Papæ plures, non solum duo,
 vel tres, sed decem, aut duodecim? pos-
 set in quolibet regno constitui aliquis: &
 cuncti forent auctoritate pares.

§. II.

Sæcul. XIV.

A. C. 1394.

Spicil. to. 6.

p. 102.

Spicil. pag.

109.

Dubulai

p. 699.